

20 Οκτωβρίου 2023

Γέροντας Συμεών Γρηγοριάτης (1830 - 20 Οκτωβρίου 1905)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο κατά κόσμον Σπυρίδων

Αγγελίδης και μακάριος αυτός άνδρας γεννήθηκε στην Τρίπολη της Πελοποννήσου το 1830. Το 1852 ήλθε στη μονή Αγίου Παύλου με τρεις φίλους του. Κατά τον ηγούμενο Σεραφείμ († 1960): «Αποβαλὼν πάσαν κοσμικὴν υλοφροσύνην, μετὰ ζήλου και αυταπαρνήσεως επεδόθη υπακούων τῷ καθηγουμένῳ και τοῖς λοιποῖς πατράσι και δοκιμασθεῖς εἰς διαφόρους υπηρεσίας μετωνομάσθη Συμεών». Κατόπιν χειροτονήθηκε διάκονος και διακόνησε τὴ γραμματεία τῆς μονῆς. Στη συνέχεια αποπεράτωσε τις σπουδές του στην Αθωνιάδα Ακαδημία και διακόνησε και τὴ γραμματεία τῆς Ιερᾶς Κοινότητος.

Οι θερμές παρακλήσεις των Γρηγοριατῶν πατέρων τον ἔφεραν στον ηγουμενικό θρόνο τῆς ιερᾶς μονῆς Γρηγορίου το 1859, αφού πρώτα χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Στη μονή τον οδήγησε ο Γέροντάς του Σωφρόνιος Αἰδιοπαυλίτης († 1882). Γράφει περί αυτού, ὅπως συνήθως ωραία, ο Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης († 1983): «Το ιερὸν τούτο Κοινόβιον ηυμοίρησεν ηγουμένων ονομαστῶν διὰ τον ζήλον τον υπέρ τῆς Μονῆς των, και πρωτίστως μεταξύ αυτῶν ο ιερομόναχος Συμεών ο και νέος κτίτωρ, ανεγείρας τὴν νέαν λαμπράν οἰκοδομήν ἴσην σχεδόν προς τὴν παλαιάν και τον ωραιότατον πυλῶνα. Ἐξ Αγίου Παύλου μετακληθεῖς ὡς κοινοβιάρχης επεβλήθη, καίτοι ξένος, διὰ τῆς αυστηρᾶς του ζωῆς, το φιλόπονον και το φιλάδελφον προς πάντας, ἔμεινε παροιμιώδης ἡ φιλεργία του και οι υπερβολικοὶ του προσωπικοὶ κόποι κατά τὴν οἰκοδομήν τῆς νέας πτέρυγος, πρῶτος αὐτός, και ἀπὸ πρωΐας μέχρις εσπέρας μεταφέρων επινωτίως πέτρας και ἕτερα υλικά, χωρίς εν ταυτῷ να παραλείπη τι των καθιερωμένων τυπικῶν εν τοῖς πνευματικοῖς...».

Κάποτε το λάδι τῆς μονῆς εἶχε λιγοστέψει αρκετά και δεν ἦταν σίγουρο αν θα επαρκούσε για ὅλο το ἔτος. Ο διακονητῆς μοναχός Υπάτιος πήγε στον ηγούμενο Συμεών να ρωτήσῃ αν θα πρέπει να συνεχίσει να δίνει λάδι, για ν' ακούσει: «Το λάδι εἶναι για ὅλους μας. Αν θα σωθεῖ, τότε θα σωθεῖ για ὅλους μας». Ἐδιναν, ἔδιναν και δεν λιγόστευε το λάδι. Ἐμεινε αμείωτο στο πιθάρι, με τὴν ευλογία του ηγουμένου Συμεών, τὴν υπακοή του διακονητῆ Υπατίου και τις ευχές των ελεουμένων ασκητῶν.

Ανεπαύθη εν Κυρίῳ μακάρια ὡς ηγούμενος στις 20.10.1905. Το σπουδαιότερο ἀπὸ τα πνευματικά του τέκνα ἦταν ο μετέπειτα λίαν ἐνάρετος ηγούμενος Αθανάσιος († 1953). Για τὴν ἀρετὴ του και τις πολλές του θυσίες τα οστά του κατά τὴν ἀνακομιδὴ τους ευωδίασαν.

Ο ἐπὶ 46 ἔτη ηγούμενος εἶχε πολλά πνευματικά χαρίσματα. Ἦταν ευφυής, οξυδερκής, δυνατός κι εργατικός. Εἶχε ἀφήσει πάσαν τὴν ἐλπίδα του στον Θεό. Ἄφησε παράδειγμα φιλοπονίας, προθυμίας, συνέσεως και πνευματικότητος.

Όταν επισκέφθηκε τη μονή ο Α. Μωραϊτίδης, όπως γράφει ωραία, «προσήλθε, ο Καθηγούμενος του ιερού Κοινοβίου, ο αγιοπρεπής Συμεών ο Πελοποννήσιος, ένας υψηλού σχεδόν αναστήματος και πολύ σεβάσμιος ιερομόναχος, συνοδευόμενος υπό του πατρός Βαρλαάμ, βαστάζων την ηγουμενικήν βακτηρίαν και ευλογών με προσηνέστατα, με την δεξιάν του την ασκητικήν, και το μειδίαμά του το γλυκύ, δι' ου σαγηνεύει τους ευλαβείς Μωραΐτας, όσοι προσέρχονται να μονάσωσι παρ' αυτώ, αποκαθιστάμενοι τέκνα υπακοής και ταπεινώσεως. Μετά τας συνήθεις τυπικάς διαλέξεις ωμιλήσαμεν αρκετά περί του ησυχαστικού αυτού Κοινοβίου, ου η επ' εσχάτων ανακαίνισις οφείλεται αποκλειστικώς εις την φιλοπρόοδον δράσιν του Μωραΐτου αυτού ηγουμένου, φιλοτιμηθέντος να καταστήση το μικρόν αυτό Μοναστήριον μέγα και θαυμαστόν εν τε πληθύϊ πατέρων και αρετή, τόσον, ώστε σήμερον να προτιμάται από πολλάς άλλας μονάς εις τους ποθούντας την εαυτών σωτηρίαν, διά τε την τάξιν και ακρίβειαν εν τη προσευχή και την αρτιωτάτην κοινοβιακήν τράπεζαν, οπού πολύ παρηγορεί τους πτωχούς κοινοβιάτας, φέροντας το βάρος τόσων υπηρεσιών και διακονημάτων από βαθύτατης νυκτός μέχρι της δύσεως του ήλιου, ζυμώνοντας, μαγειρεύοντας, φουρνίζοντας και εργαζομένους εν γένει εις τε το ραφείον των ενδυμάτων, το υποδηματοποιείον, τους κήπους και τον αρσανάν, εις την εκφόρτωσιν των πλουσίων προϊόντων, όσα εκ των Μετοχίων κομίζει το καΐκιον της Μονής. Δι' όλην αυτήν την ανακαίνισιν εις τείχη και προσθήκην πτερύγων, εις αδελφότητα και τάξιν, ο Καθηγούμενος Συμεών χαίρει την φήμην νέου κτίτορος του Κοινοβίου τούτου».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Α. Μωραϊτίδου, Με του βορρά τα κύματα, Αθήναι 1927, σσ. 140-141. Γαβριήλ Διονυσιάτου αρχιμ., Λαυσαϊκόν του Αγίου Όρους, Βόλος 1953, σ. 100. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Προσκυνητάριον της Ιεράς Μονής του Αγίου Παύλου, Άγιον Όρος 1997, σ. 113. Ιωαννικίου Κοτσώνη αρχιμ., Αθωνικόν Γεροντικόν, Κουφάλια Θεσσαλονίκης 1999, σ. 154. Ιεράς Μονής Γρηγορίου, Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Άγιον Όρος 2003, σ. 36-37.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Α΄ - 1901-1955, § Ιερομόναχος Συμεών Γρηγοριάτης (1830 - 1905) Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.